

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: N. A. N.,
nar.,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,

právně zastoupen Mgr. Jaromírem Slovákem, advokátem,
sídlem Pivovarnická 1814/2, Praha 8,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2026, č. j. KRPA-2717-10/ČJ-2026-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o

pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění, doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. V žalobě namítl, že žalovaný nepostupoval v souladu se zásadami činnosti správních orgánů dle správního řádu, dle žalobce dále nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno. Poukázal na to, že zajištění představuje prostředek ultima ratio, žalovaný dle něj neprovedl test proporcionality ve vztahu k zajištění a možným zvláštním opatřením. Pokud byl závěr žalovaného, že mírnější opatření nelze uložit, bylo nezbytné, aby byl přezkoumatelný. Dle žalobce založil žalovaný rozhodnutí v podstatě pouze na tom, že žalobce nesplnil povinnost vycestovat, která mu byla uložena rozhodnutím o správním vyhoštění, kdy na místo toho zde ilegálně pobýval. Žalobce upozornil, že proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal žalobu, jejíž podání mělo odkladný účinek, a dále podal také kasační stížnost. Byť ta byla mimořádným opravným prostředkem, sdělil žalobce, že pro něj řízení skončilo až rozhodnutím o ní. Dle žalobce je zřejmé, že se v době zajištění zdržoval na území neoprávněně nepoměrně kratší dobu. Žalobce má za to, že žalovaný úmyslně prodloužil tuto délku neoprávněného pobytu, čímž zkreslil jeho situaci. Žalobce měl v úmyslu rozhodnutí o správním vyhoštění naplnit. Byl zajištěn krátce po skončení řízení o kasační stížnosti a neměl příležitost vše vyřídit. Dále žalobce uvedl, že žalovaný v rozhodnutí vycházel z toho, že úmyslem žalobce je nevycestovat a opakovaně mařit výkon soudního rozhodnutí. K tomu žalobce zmínil, že řízení o jeho správním vyhoštění bylo zahájeno z jeho iniciativy dne 19. 5. 2025, kdy se dostavil ke správnímu orgánu. Žalobce si byl vědom neoprávněného pobytu a chtěl se správním orgánem spolupracovat. Chtěl tedy jednat v souladu s právními předpisy, není pravdou, že by jimi pohrdal. Kromě neoprávněného pobytu nepáchal žádnou trestnou činnost. Podle žalobce zde není obava, že by rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval.
3. Dále žalobce namítl nedostatečné odůvodnění žalovaného ve vztahu k možnému uložení zvláštních opatření. Tímto se žalovaný sice zabýval, ale bez zohlednění individuálních skutečností případu. Nebylo zmíněno, jakého protiprávního jednání by se měl žalobce dále dopustit. Žalovaný vyloučil možnost aplikace opatření dle písm. a) z důvodu, že žalobcem nebyla sdělena pobytová adresa. Tuto by však žalobce pro účely tohoto opatření poskytl. Obdobně má žalobce zato, že žalovaný pochybil ohledně zjišťování možnosti uložení finanční záruky. Žalobce odpověděl kladně na dotaz, zda má prostředky na vycestování. Na složení záruky byl žalobce dotázán jen obecně, žalovaný tedy nemohl vyhodnotit, zda by si i na ni nedokázal prostředky opatřit. Žalovaný nezjišťoval možnost složení záruky jinou osobou. Vyloučena byla i možnost dle písm. c), ke které žalovaný uvedl, že u žalobce není záruka, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit v určené době. Žalovaný dodal, že doba k vycestování měla být žalobci prodloužena, čehož ale žalobce nevyužil a nebyl kontaktní. Žalovaný přitom neuvedl, kdy se měl neúspěšně pokusit žalobce kontaktovat nebo oslovit právního zástupce. Žalobce znovu zopakoval, že to byl on, kdo se dostavil ke správnímu orgánu v rámci řízení o správním vyhoštění. Žalobce byl připraven spolupracovat, což platí rovněž pro možnost dle písm. d), mohl se zdržovat na sjednaném místě.
4. Podle žalobce žalovaný nedostatečně posoudil dopady do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce je v důsledku zajištění omezen na osobní svobodě, což má dopad do jeho soukromého života. Dle žalobce se žalovaný s dopady vypořádal nedostatečně, vycházel převážně ze skutečností zjištěných v rámci řízení o správním vyhoštění. Při podání

vysvětlení byl žalobce pouze tázán na rodinné příslušníky, osoby ve společné domácnosti a vyživované osoby, nebyly zjišťovány další sociální vazby a přátelské vztahy žalobce.

5. Žalobce konečně namítl, že délka zajištění byla stanovena nepřiměřeně dlouze.
6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že dne 28. 7. 2025 nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 4. 6. 2025. Toto rozhodnutí žalobce nerespektoval a nevycestoval. Zdržoval se tak na území bez jakéhokoli oprávnění. Dále žalovaný zmínil, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob od 28. 7. 2025 do 31. 12. 2999. K námitce ohledně nepoužití zvláštních opatření žalovaný sdělil, že má za to, že svůj postup dostatečně odůvodnil. Po zhodnocení dosavadního jednání žalobce dospěl k závěru, že zvláštní opatření nebylo možné žalobci uložit. Odůvodněna byla dle žalovaného rovněž délka zajištění. Žalovaný dodal, že zajištění žalobce podle napadeného rozhodnutí bylo ke dni 13. 1. 2026 ukončeno, neboť žalobce požádal o mezinárodní ochranu, přičemž byl následně zajištěn v této souvislosti, a to do 7. 4. 2026.
7. V doplnění žaloby žalobce sdělil, že se fakticky zdržoval na adrese X. Tuto adresu uvedl i v rámci řízení o správním vyhoštění a je zmíněna i v usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 22 Azs 237/2025-38 ze dne 18. 12. 2025. Na této adrese by se tedy žalobce mohl zdržovat v rámci zvláštních opatření.
8. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti.
9. Dle úředního záznamu ze dne 2. 1. 2026 byla v tento den provedena pobytová kontrola žalobce, v rámci které byl zjištěn jeho neoprávněný pobyt.
10. Při výslechu žalobce sdělil, že česky nerozumí. Ví, že mu bylo uloženo správní vyhoštění a stanovena lhůta k vycestování. Neodjel, neboť právní zástupce mu řekl, ať počká, jak dopadne soudní řízení. Potvrdil, že je možné vycházet z informací uvedených v rozhodnutí o správním vyhoštění, od té doby se u něj nic nezměnilo. K problémům s pobytem došlo tak, že zde pobýval neoprávněně, bez cestovního dokladu, načež mu bylo uloženo správní vyhoštění a nemohl odcestovat. V ČR není nijak kontaktní, bydlí zde s kamarády. Možná by šel řešit kontakt přes jeho právníka. Nevycestoval kvůli soudnímu řízení. Nepracuje ani k tomu nemá žádné oprávnění. Peníze získává z minulosti a kde se dá. Adresu nemá nahlášenou, bydlí u kamarádů. Nesdílí společnou domácnost s občanem EU. V ČR nemá nikoho z rodiny, ta žije ve Vietnamu. Je svobodný a bezdětný. V ČR nemá žádné vazby, nemá sjednáno zdravotní pojištění. Neudělal nic pro legalizaci pobytu. Má nějaké peníze k dalšímu pobytu a vycestování, ale mnoho ne. K možnosti uložení zvláštních opatření sdělil, v ČR nemá žádnou adresu, bydlí u kamarádů a prostředky na složení finanční záruky nemá. O azyl nežádal. Není mu známa žádná překážka vycestování. S ničím se neléčí.
11. Žalobci bylo rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy dne 4. 6. 2025, č. j. KRPA-160333-13/ČJ-2025-000022-SV, uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a stanovena doba zákazu vstupu na 3 roky, současně byla stanovena doba k vycestování 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Závazným stanoviskem Ministerstva vnitra bylo potvrzeno, že na žalobce nedopadají překážky vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím Policie ČR, Ředitelstvím služby cizinecké policie ze dne 22. 7. 2025, č. j. CPR-22229-3/ČJ-2025-930310-V233.

12. Městský soud v Praze žalobu proti rozhodnutí o správním vyhoštění rozsudkem ze dne 30. 9. 2025, č. j. 13 A 35/2025-35, zamítl. Nejvyšší správní soud následně usnesením ze dne 18. 12. 2025, č. j. 22 Azs 237/2025-38, kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.
13. Rozhodnutím ze dne 2. 1. 2026 žalovaný rozhodl o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to na 90 dnů od omezení osobní svobody.
14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jež bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění nebo nevycestoval z území na základě výzvy soudu k vycestování podle trestního řádu.*
16. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
17. Z úředního záznamu ze dne 2. 1. 2026 vyplynulo, že téhož dne byla provedena pobytová kontrola žalobce, při které bylo zjištěno, že se na území nachází nelegálně, neboť se na něj vztahovalo rozhodnutí o navrácení a bylo s ním vedeno řízení o správním vyhoštění. Dále bylo zjištěno, že dne 4. 6. 2025 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo potvrzeno rozhodnutím ze dne 22. 7. 2025. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí, které je součástí správního spisu, nadto vyplynulo, že žalobce na území ČR neoprávněně pobýval od 4. 1. 2013 do 19. 5. 2025 a od 18. 11. 2020 do 19. 5. 2025 tak činil i bez platného cestovního dokladu. Žalobce v žalobě zmínil, že jeho jednání mělo spočívat v kratším neoprávněném pobytu, než byl vymezen žalovaným, tento pak dle žalobce nepředstavoval tak zásadní záležitost, aby byl důvodem pro zajištění. S tímto se však nelze ztotožnit. Žalobce se dopustil prokazatelně neoprávněného pobytu v řádu více než 10 let. Musel si navíc být tohoto vědom. Uložené správní vyhoštění bylo potvrzeno i rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2025 a dále i usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2025. Nic na tom nemění ani žalobcův názor, že věc považoval za vyřízenou až pravomocně skončeným řízením o kasační stížnosti, neboť během tohoto řízení nebyl k pobytu v ČR již oprávněn a byl povinen vycestovat. Požádal sice v rámci kasační stížnosti o přiznání odkladného účinku, ale NSS o tomto návrhu nerozhodoval, neboť meritorní rozhodnutí vydal bez prodlení.

18. Žalobce konkrétně postavil podstatnou část argumentace na tvrzení, že se ke dni zajištění zdržoval neoprávněně na území „nepoměrně kratší dobu“, protože řízení o vyhoštění bylo soudně přezkoumáváno. Rozhodující pro posouzení zákonnosti zajištění nicméně závisí na tom, zda měl žalovaný konkrétní podložené důvody pro závěr, že žalobce bude výkon vyhoštění mařit (resp. že zvláštní opatření nebude dostatečné). Žalovaný přitom nevycházel jen z existence rozhodnutí o správním vyhoštění, ale zohlednil chování žalobce a jeho pobytovou situaci jako celek.
19. Ze skutkových zjištění, která již byla popsána i v řízení o vyhoštění a žalobcem v podstatných bodech nebyla zpochybněna, plyne, že žalobce pobýval na území bez oprávnění dlouhodobě (od roku 2013), a od listopadu 2020 bez platného cestovního dokladu, jak i sám zmínil, přičemž žalobcem uvedený důvod, že došlo k problémům, kdy zde pobýval v minulosti neoprávněně a bez dokladu, v důsledku čehož nemohl vycestovat, nelze akceptovat. Takové jednání bylo naopak způsobilé založit závěr o nízké míře respektu k pobytovým pravidlům a o zvýšeném riziku vyhýbání se výkonu rozhodnutí. Žalobci pak především bylo uloženo správní vyhoštění, v rámci kterého nerespektoval uloženou povinnost vycestovat.
20. V nynější žalobě sice žalobce uvedl, že měl v úmyslu výkon uloženého správního vyhoštění naplnit, avšak v žalobě ani ve správním řízení neuvedl žádné konkrétní, ověřitelné kroky, které před zajištěním pro vycestování učinil (zajištění platného cestovního dokladu, kontakt s ambasádou, zajištění letenky, sjednání ubytování a hlášení pobytu pro potřeby kontroly apod.). Sama obecná deklarace úmyslu bez dalšího nemůže vyvrátit závěr žalovaného o nevěrohodnosti žalobce v tomto směru. Žalovaný naopak neměl žádný důvod bez dalšího věřit žalobci, že bude nyní své povinnosti dodržovat a vycestuje. Na těchto závěrech nic nemění ani žalobcem opakovaný fakt, že se v rámci správního řízení měl dostavit sám ke správnímu orgánu řešit pobyt. Tato skutečnost sice je skutečně v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 4. 6. 2025 dokumentována, avšak z odůvodnění tohoto rozhodnutí je rovněž patrné, že žalobce se dostavil ke správnímu orgánu v květnu 2025, kdy konec platnosti jeho pasu přitom nastala již v roce 2020 a jeho neoprávněný pobyt celkově trval od roku 2013, tedy neoprávněný pobyt tak byl v trvání více než 10 let, což rozhodně není nikterak krátká doba a fakt, že se žalobce dostavil sám v předchozím správním řízení o vyhoštění hraje pouze minimální roli.
21. Zmíněným rozhodnutím o správním vyhoštění byla žalobci uložena povinnost vycestovat. Žalobce sice mohl subjektivně vnímat jako konec této věci až konečné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, nicméně nejpozději po skončení soudního přezkumu (usnesení NSS z 18. 12. 2025) měl žalobce vědět, že vyhoštění je pravomocně s konečnou platností, přičemž mu dále nic objektivně nebránilo zahájit konkrétní kroky k vycestování. Zajištění následovalo dne 2. 1. 2026, tedy až po doručení rozhodnutí NSS, aniž by však žalobce tvrdil (a tím spíše doložil), že by reálně vycestování připravoval. Pokud argumentace žalobce cílí směrem, že mu mělo být z neoprávněného pobytu „odečteno“ období, kdy nebyl povinen vycestovat v důsledku vedení řízení (odkladného účinku odvolání či žaloby dle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců apod.), pak soud dodává, že žalobce pobytové oprávnění, žádný pobytový titul, neměl již od roku 2013, tedy i kdyby snad nebylo přihlédnuto ke zmíněným časovým úsekům vedení řízení, pak tyto byly v kontextu celého pobytu natolik krátké, že je to prakticky bez významu. Žalovaný v rozhodnutí o zajištění vycházel mj. z celé délky pobytu na území ČR a také z přístupu žalobce k tomuto pobytu včetně toho, že až v roce

2025 se dostavil věc řešit. Neakceptovatelná celková doba neoprávněného pobytu ve spojení s absencí reálných kroků k vycestování jsou zásadní okolnosti, které založily podmínky pro zajištění žalobce bez ohledu na uplynutí doby od rozhodnutí NSS ve věci vyhoštění, kdy soud pomíjí, že kasační stížnost neměla vliv na povinnost žalobce vycestovat. Celková doba neoprávněného pobytu žalobce prokazuje nutnost reálného výkonu povinnosti žalobce vycestovat, neboť jiná opatření by nevedla k vycestování žalobce, nýbrž k pokračování neoprávněného pobytu.

22. Závěr správních orgánů o naplnění podmínek § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tak byl řádně zdůvodněn, žalobce nesplnil povinnost vycestovat ani k tomuto cíli nijak nesměřoval své kroky.
23. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
24. S žalobcem se lze ztotožnit v tom, že zajištění je prostředkem ultima ratio. Uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.
25. Nejvyšší správní soud se zabýval institutem zvláštních opatření za účelem vycestování především v usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, ve kterém rozšířený senát poukázal na to, že předmětná ustanovení zákona o pobytu cizinců jsou implementací čl. 7 odst. 3 a čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice), a analyzoval též judikaturu Soudního dvora EU k daným ustanovením směrnice, zejména rozsudek ze dne 28. 4. 2011, Hassen El Dridi, věc C-61/11 PPU, EU:C:2011:268. Jak uvedl Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 12. 2. 2021, č. j. 4 Azs 284/2020 – 19: „rozšířený senát dovodil, že zajištění cizince nesmí být automatismem, a to ani v případech, kdy nerespektoval předchozí rozhodnutí o vyhoštění. Naopak aplikace zvláštních opatření musí mít v souladu se zásadou proporcionality vždy přednost před zajištěním cizince, kteréžto opatření zasahující velmi citelně do ústavně zaručeného práva cizince na osobní svobodu, může být uplatněno teprve jako ultima ratio, pokud zvláštní opatření nelze vůbec uložit nebo pokud je

zřejmě, že takové opatření v dané věci nemůže účinně zajistit plnění povinností cizincem, především povinnosti vycestovat z území v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.“

26. V usnesení ze dne 14. 3. 2025, č. j. 4 Azs 314/2024-26, Nejvyšší správní soud připomněl, že: „Zajištění cizince z důvodu podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců má vytvořit podmínky k provedení správního vyhoštění, které by mohlo být zmařeno v případě, že se bude cizinec skrývat či jinak vyhýbat realizaci správního vyhoštění, předání či vycestování z území (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, bod 25; obdobně rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2019, č. j. 3 Azs 193/2018-25, bod 9). Tento důvod zajištění paušálně nevylučuje možnost použití zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými členskými státy Evropské unie, včetně charakteru porušení těchto povinností cizincem. Uložení zvláštního opatření je nicméně vázáno na předpoklady, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, bude se státními orgány spolupracovat a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění některého z těchto předpokladů odůvodňuje závěr, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování není postačující (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS, body 28, 29 a 41; obdobně rozsudky NSS ze dne 3. 6. 2020, č. j. 9 Azs 68/2020-25, bod 10, nebo ze dne 30. 3. 2021, č. j. 10 Azs 416/2020-39, bod 6, a tam citovaná judikatura).
27. Žalovaný se k možnosti aplikace zvláštních opatření podrobně vyjádřil na straně 5 – 6 napadeného rozhodnutí. Z jeho odůvodnění plyne, že se žalovaný možností zvláštních opatření zabýval, avšak dospěl k závěru, že v konkrétním případě nepostačí, zejména s ohledem na dosavadní pobytové chování žalobce, absenci řádně hlášeného pobytu a na praktickou vymahatelnost takových opatření.
28. Co se týče konkrétních opatření, pak k opatření dle písm. a) lze uvést, že žalobce sice v doplnění žaloby tvrdí, že se fakticky zdržoval na adrese X v Praze, avšak tato argumentace se zcela liší od sdělení žalobce uvedených při podání vysvětlení ze dne 2. 1. 2026, kde opakovaně odchylně zmínil, že v ČR žádnou adresu pobytu nemá, sdělil pouze, že bydlí u kamarádů. U opatření založených na pobytové kontrole je klíčová jejich reálná kontrolovatelnost, proto i kdyby žalobce nějakou adresu zmínil již během řízení u žalovaného, tak bylo podstatné, že po zhodnocení chování žalobce, bylo krajně nepravděpodobné, že by jakékoli takové opatření skutečně dodržoval. Pokud žalovaný na základě konkrétních okolností (dlouhodobý nelegální pobyt, neplnění pobytových povinností, problematická dosažitelnost) uzavřel, že tato mírnější opatření nepovedou ke spolehlivému dosažení účelu, nevybočil tím z mezí zákona. Argumentace žalobce, že by tuto adresu správnímu orgánu poskytl následně, je také nerelevantní, neboť není zřejmé, kdy by tak hodlal žalobce učinit. K veškerým sdělením měl dostatečnou příležitost před vydáním rozhodnutí, kdy žalovaný nutně vycházel právě z těchto sdělení, tedy žalobci nic nebránilo adresu označit již právě při podání vysvětlení.
29. Pokud jde o možnost složit finanční záruku, žalobce namítl, že mu žalovaný nesdělil konkrétní výši a nezjišťoval, zda by záruku mohla složit třetí osoba. Zde soud pochybení rovněž nenalezl, neboť žalobce byl, jak je zaprotokolováno, tážán nejen na možnost složení

záruky z jeho strany, ale byl i řádně upozorněn na možnost jejího složení třetí osobou. Oproti tvrzení v žalobě, kde žalobce upozornil, že žalovanému sdělil, že má nějaké prostředky na vycestování, což mohlo indikovat, že by mohl mít prostředky i na složení záruky, soud odkazuje na protokol ze dne 2. 1. 2026, ve kterém je sice skutečně zmíněno, že žalobce k dotazu, zda má peníze na další pobyt a vycestování, sdělil, že má nějaké peníze, ale též dodal, že jich není moc. Dále byl výslovně tázan na to, zda má prostředky na složení záruky, k čemuž odpověděl, že žádné takové prostředky nemá. Za dané situace tedy nelze říci, že by žalovaný opomenul zjišťovat možnosti složení záruky, ale naopak lze konstatovat, že žalobce sám takové řešení vyloučil.

30. Obdobné platí i pokud jde o možnost uložení zvláštních opatření dle písm. c) a d). Úvaha žalovaného ohledně užití zvláštních opatření je v daných souvislostech přezkoumatelná a opřena o skutkový stav. Žalovaný nepostupoval nijak paušálně, nýbrž vycházel z individuálních okolností případu (včetně zásad ve smyslu judikatury NSS k povinnosti individualizace úvah o zvláštních opatřeních).
31. K námitce nepřezkoumatelnosti a nedostatečného zjištění skutkového stavu věci soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že žalovaný rozhodnutí opřel z velké části jen o spekulace. Základní skutkové okolnosti, z nichž bylo vycházeno (existence pravomocného vyhoštění, dlouhodobý nelegální pobyt, absence platného cestovního dokladu, chování žalobce a jeho deklarované postoje k návratu), mají oporu ve spise a byly zjištěny standardními procesními postupy. Z odůvodnění je dále patrné, jakými úvahami se žalovaný řídil ve vztahu k účelu zajištění a k alternativám. Úvahy ohledně důvodné obavy jsou nutně založeny na vyhodnocení rizika z minulého a aktuálního chování. V posuzované věci žalovaný vyhodnotil relevantní indicie rozumně a v logické návaznosti.
32. Pokud jde o námitku týkající se posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, soud uvádí, že úkolem žalovaného v řízení o zajištění je primárně zhodnotit přiměřenost omezení osobní svobody ve vztahu k legitimnímu cíli zajištění (realizace vyhoštění), přičemž osobní a rodinné vazby mohou nicméně mít na tyto závěry taktéž vliv.
33. V projednávané věci však žalobce netvrdil existenci rodinných příslušníků na území ani jiné mimořádné vazby, které by činily zásah jakkoli nepřiměřeným. Argumentace se opírá spíše o obecný dopad zajištění a o délku pobytu žalobce na území, přičemž již v řízení o správním vyhoštění bylo pravomocně potvrzeno, že vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce při podání vysvětlení uvedl, že je svobodný, bezdětný, v ČR nežijí žádní jeho rodinní příslušníci. Pouze zde má kamarády, ale k tomu ani více nezmínil, tedy nebylo co více zjišťovat. Neoznačil ani jakékoli jiné zdejší vazby, které by měl mít, nebylo mu nijak bráněno, aby veškeré své vztahy k ČR vyjevil, kdy naopak lze mít za to, že integrace žalobce v ČR v nijak zásadní míře neproběhla, pokud zde žádné takové vazby nevytvořil, ač zde pobýval v řádu let. Naopak se dosud nenaučil ani český jazyk, nemá zde žádné stabilní bydlení ani zázemí. Soud pak považuje za bez upřesnění těžko uvěřitelné, že by zde žalobce nevykonával žádnou práci, ale měl prostředky, jak sdělil, pouze z minulosti či, jak dodal, je získával, jak se dá. Pokud zde žalobce nemá žádné zázemí, adresu, práci ani rodinu, neměl by ani žádný zásadní důvod zdejší pobyt prodlužovat, neboť naopak ve Vietnamu má rodinu a nic mu nebrání se opět usadit ve vlasti. Po skončení zákazu pobytu nebude žalobci bráněno v návratu, vyřídí-li si k tomu potřebné náležitosti.

34. Důvodná není ani námitka ohledně nepřiměřeně vymezené délky zajištění (90 dní).
35. Žalovaný poukázal na dosavadní vývoj věci a uvedl, že délka zajištění byla stanovena s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění. Uvedl, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem a bude proto třeba zajistit doklad náhradní. Bude potřeba ověřit totožnost, kdy za tímto účelem bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad daného státu. K tomuto účelu bude sepsána žádost, která bude zaslána Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušnému orgánu. Tento orgán poté vyhotoví dožádání, které poslu s dalšími doklady zašle na zastupitelský úřad daného státu. Poté je nucen vyčkat reakce dožádaného státu, přičemž doba vydání náhradního dokladu je různá, u třetích zemí se obvykle pohybuje kolem 40 – 60 dní. Dále bylo přihlédnuto k délce potřebné pro vyřízení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit eskortu přes dotčený stát a komunikuje s domovským státem ohledně vzetí cizince zpět, doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. Délku zajištění 90 dnů žalovaný shledal přiměřenou. Nebyla zjištěna překážka, která by měla realizaci správního vyhoštění bránit.
36. Soud považuje toto zdůvodnění žalovaného za dostačující, byly zohledněny veškeré žalobcem sdělené i správním orgánem zjištěné skutečnosti. Z odůvodnění žalovaného je zřejmé, jakým způsobem bylo v případě žalobce postupováno a byly taktéž vyjmenovány kroky, které budou dále činěny včetně specifikace, který orgán bude tyto kroky provádět a jaký bude další konkrétní postup. Soud považuje argumentaci žalovaného za zcela odpovídající, kdy pak ani žalobce v žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, kde by měl žalovaný pochybit. Soud dodává, že ve správním spise je dále založena žádost o zjištění totožnosti žalobce, o které bylo v odůvodnění rozhodnutí pojednáváno, tedy bylo postupováno předjímaným způsobem. Soud také nemůže pominout, že délka zajištění je takto dlouhá mj. z důvodu absence dokladu žalobce, kdy je nutné žádat o vydání náhradního. Žalobce sám zapříčinil stav, že pobýval na území neoprávněně bez platného dokladu, což mělo poté dopad na délku zajištění. Pokud by doklad měl, zajištění by pravděpodobně bylo stanovena v jiné, kratší délce.
37. Nad rámec uvedeného soud dodává, že zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců (napadené rozhodnutí) bylo již ukončeno z důvodu následného zajištění v režimu azylového práva (do 27. 4. 2026, dle rozhodnutí MV ČR ze dne 12. 1. 2026), neboť žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, čímž žalobce popřel své tvrzení, že hodlal vycestovat do země původu.
38. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní

soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 28.1. 2026

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce